

Nr 59

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om vissa sparstimulerande åtgärder på beskattningsväsendets område m. m.

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

I) de likalydande motionerna I: 290 av herr *Ewerlöf m. fl.* och II: 238 av herr *Hjalmarson m. fl.*, vari bl. a. hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

1) Förslag

till

förordning om bostadssparande

Häri genom förordnas som följer.

1 §.

Den som under ett eller flera av åren 1956—1961 insätter medel i bank eller annan penninginrättning å särskilt konto för bostadsanskaffning (bostadskonto) må åtnjuta uppskov med taxering till kommunal och statlig inkomstskatt för vad sålunda insatts efter vad nedan sägs.

2 §.

Uppskov enligt 1 § må äga rum för ett belopp av tillhoppa högst 5 000 kronor under nämnda period, dock att för äkta makar beloppet må utgöra sammanlagt 10 000 kronor.

3 §.

Å bostadskonto insatta medel skola vara avsedda för förvärv av eget hem eller för gäldande av insats i bostadsrättsförening. Att bostaden är förenad med utrymme för ägarens yrkesverksamhet skall ej utgöra hinder, under förutsättning att bostadsändamålet prövas vara det väsentliga. Med eget hem jämställs här även jordbruksfastighet, vars huvudsakliga värde utgöres av bostadslägenhet.

4 §.

Belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skall upptagas som intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för det beskattningsår, då uttag från bostadskonto sker, såvida icke de uttagna medlen under beskattningsåret använts för ändamål som i 3 § sagts, i vilket fall skattebefrielse skall äga rum.

Å bostadskonto insatta medel, som icke uttagits före utgången av år 1966, skola upptagas till beskattning vid 1967 års taxering.

5 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på bostadskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under nästföregående kalenderår verkställd insättning å bostadskonto eller utbetalning från sådant konto.

6 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft dagen efter det den utkommit av trycket i Svensk författningssamling.

2) Förslag

till

lag angående ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 39 § 3 mom. och 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370) skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan framgår samt att till 25 § skall fogas ett femte moment och till 46 § ett fjärde moment av nedanstående lydelse:

25 §.

5 mom. Fysisk person, som i hemortskommunen haft intäkt av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet), äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

39 §.

3 mom. Fysisk person, som haft intäkt varom i 38 § 1 mom, förmäles, äger, där bruttointäkten överstiger sammanlagda beloppet av de i 1 mom. avsedda kostnaderna, utöver avdrag för dessa kostnader åtnjuta extra avdrag med 200 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt med 400 kronor. I den mån intäkten utgör avkastning av aktier eller andelar i ekonomisk förening må det extra avdraget ökas med 150 kronor eller, om den skattskyldige under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andre maken, med 300 kronor. I intet fall må dock skattskyldig åtnjuta extra avdrag med högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan bruttointäkten och summan av de i 1 mom. avsedda kostnaderna.

(Se vidare anvisningarna.)

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levtt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kronor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 400 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levtt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 800 kronor. Avdrag med högst 800 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställs änka, änking eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat.

4 mom. Har skattskyldig, som är ägare av annan fastighet, inrättad till bostad åt en familj jämte personliga tjänare (enfamiljsfastighet) eller två familjer jämte personliga tjänare (tvåfamiljsfastighet) eller som innehar lägenhet med bostadsrätt, under beskattningsåret verkställt amortering av skuld å sådan fastighet eller sådan lägenhet till ett belopp överstigande 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde eller, beträffande bostadsrättslägenhet, den del av fastighetens taxeringsvärde som belöper å lägenheten, må han i hemortskommunen åtnjuta avdrag för överstigande amortering, dock högst med ett belopp av 700 kronor och endast i den mån den sammanlagda amorteringen icke motsvaras av en minskning under beskattningsåret av den skattskyldiges eller dennes makes sammanlagda hos banker och andra penninginrättningar inestående medel.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1957; dock att äldre bestämmelser skola gälla i fråga om 1957 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1957 eller tidigare år.

ävensom

II) de likalydande motionerna I: 293 av herr *Ohlon m. fl.* och II: 224 av herr *Ohlin m. fl.*, vari bl. a. hemställts, att riksdagen måtte besluta att höja det i 39 § 3 mom. kommunalskattelagen stadgade schablonavdraget vid taxering av inkomst av kapital från nuvarande 100 kronor för ensamstående och 200 kronor för äkta makar till 200 kronor för ensamstående och 300 kronor för äkta makar att träda i kraft den 1 januari 1957 eller vid 1958 års taxering samt att införa ett schablonavdrag av 200 kronor vid taxering av inkomst av en- och tvåfamiljsfastighet att likaledes träda i kraft den 1 januari 1957 eller vid 1958 års taxering; ävensom att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig lagtext.

Ovan berörda motioner innehåller utöver nyss återgivna yrkanden jämväl yrkanden i ett flertal andra hänseenden. Sistnämnda yrkanden har av utskottet behandlats i andra sammanhang, se betänkanden nr 31, 40 och 50.

I enlighet med utskottets hemställan i memorial nr 47 har riksdagen vid vårsessionen beslutat att till innevarande års höstriksdag uppskjuta behandlingen av förenämnda motioner i nu ifrågavarande delar.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 224 och II: 238.

Beträffande yrkandet i de likalydande motionerna I: 290 och II: 238 om antagande av förordning om *bostadssparande* må nämnas att samma yrkande framfördes i motioner vid 1954 och 1955 års riksdagar. På hemställan av respektive års bevillningsutskott lämnades motionerna av riksdagen utan åtgärd. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 51 erinrade därvid 1955 års bevillningsutskott om att Kungl. Maj:t i proposition nr 193 till samma års riksdag föreslagit riksdagen att antaga ett förslag till förordning om premiering av frivilligt sparande under åren 1955 och 1956. Utskottet uttalade därvid att det i och för sig kunde ansluta sig till den i de föreliggande motionerna framförda meningen att ett uppmuntrande av det enskilda sparandet vore önskvärt. Det i proposition nr 193 framförda förslaget om viss statlig premiering av frivilligt sparande, vilket förslag hänvisats till bankoutskottet, hade emellertid med vissa ändringar tillstyrkts av sistnämnda utskott i dess utlåtande nr 32. Att på sätt föresloges i de ifrågavarande motionerna införa ytterligare en sparform speciellt avsedd för att genom skatteeftergifter stimulera ett visst målsparande vore utskottet icke för det dåvarande berett att tillstyrka. Utskottet ansåge sig böra tillägga, att ett genomförande av det förenämnda propositionsförslaget om sparpremiering torde komma att skapa ökade förutsättningar för ett sparande för i motionerna avsedda ändamål.

Vad bankoutskottet hemställt i sitt förenämnda utlåtande nr 32 godkändes sedermera av 1955 års riksdag. I enlighet härmed har utfärdats förordning om premiering av frivilligt sparande under åren 1955 och 1956 (SFS 304/1955).

I sitt betänkande angående riktlinjer för bostadspolitiken (SOU 1956: 40) har bostadspolitiska utredningen inte ansett sig böra framlägga något förslag till åtgärder för att främja bostadssparandet men gör bl. a. följande uttalande i frågan.

Ett målsparande för bostadsanskaffning bör uppmuntras av det allmänna, även om det endast kan ge ett ringa bidrag till lösningen av bostadsbyggandets kapitalanskaffningsproblem. Några fastare regler för ett sådant målsparande bör icke nu uppdragas av statsmakterna. Kommunerna bör stöda initiativ därtill, dels genom att, i den mån så låter sig göra utan att övriga bostadssökandes anspråk otillbörligt eftersättes, medverka till att de målsparande erhåller viss förtur till bostäder, dels genom organisatoriska insatser.

Jämväl yrkande om införande av *schablonavdrag* om högst 200 kronor vid beräkning av inkomst av annan fastighet än jordbruksfastighet, om höjning av de i fråga om inkomst av kapital fastställda *schablonavdragen* samt om höjning av maximibeloppet för det *s. k. försäkringsavdraget* har tidigare varit föremål för riksdagens uppmärksamhet. Motsvarande yrkanden framfördes nämligen motionsvis i samband med behandlingen av proposition nr 59 vid 1955 års riksdag, vari framlades förslag till vissa ändringar i beskattningsreglerna ägnade att leda till förenklat deklarations- och laxeringsförfarande. I propositionen förordades bl. a. att inkomst av kapital skulle vara fri från skatt till ett belopp av för ensamstående skattskyldiga 100 kronor och för gifta skattskyldiga gemensamt 200 kronor. I fråga om avdragsrätten för avgifter för kapital- och sjukförsäkringar m. fl. försäkringar föreslogs, att avdrag skulle få åtnjutas av ensamstående skattskyldiga med minst 150 kronor och av äkta makar med gemensamt minst 300 kronor. Maximibelopp för detta avdrag, som då var 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för gifta skattskyldiga gemensamt, föreslogs samtidigt skola höjas till 300 respektive 600 kronor.

Till grund för de i propositionen framlagda förslagen låg ett av 1950 års skattelagssakkunniga avgivet betänkande med förslag till förenkling av vissa beskattningsregler (SOU 1954: 18). De sakkunniga hade däri föreslagit införande av ett *schablonavdrag* även i fråga om inkomst av annan fastighet. I propositionen avvisades emellertid förslaget främst med hänsyn till att någon större effekt icke ansetts kunna vinnas med det ifrågasatta bottenavdraget så länge den särskilda beskattningen av fastighet i kommunalt hänseende bestode.

I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 18 tillstyrkte 1955 års bevillningsutskott propositionen med den ändringen att utskottet förordade att ensamstående skattskyldig som hade hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad, skulle äga rätt till avdrag för försäkringspremier med det maximibelopp som förordats för äkta makar. Rörande beloppet av det föreslagna *schablonavdraget* från inkomst av kapital anförde utskottet bl. a. följande.

Enligt de i propositionen redovisade undersökningarna beräknas ca 469 000 inkomstberäkningar bortfalla med ett avdrag å 100 kronor och ytterligare ca 223 000 med ett avdrag å 200 kronor, medan härutöver blott ca 134 000 torde komma att omfattas med ett avdrag å 300 kronor. Dessa uppgifter utvisar såsom nyss anmärkts att en tungt vägande effekt ur förenklingssynpunkt kan ernås genom ett fritagande av kapitalinkomster från beskattning upp till ett belopp av 100—200 kronor. Även om denna effekt givetvis blir än större om avdraget sättes högre, synes vinsten av en sådan åtgärd ur förevarande synpunkt reduceras av den omständigheten, att en förhållandevis stor del av skattskyldiga med inkomst av kapital till nu avsedda högre belopp i övrigt torde ha sådana inkomstförhållanden, att ett undantagande av deras kapitalinkomst ändå inte i nämnvärd grad kan antagas medföra bättre överensstämmelse mellan preliminär och slutlig skatt för dem. Framför allt finner utskottet dock att den ifrågasatta ytterligare höjningen av avdragsbeloppen i fråga om angelägenhetsgraden måste vägas mot

kostnaderna för en sådan höjning. Såsom belysande för det skattebortfall som skulle bli följden av en höjning av avdragsbeloppen må framhållas, att det enligt de beräkningar som redovisas i propositionen kan antagas att ett avdrag å 300 kronor föranleder ett skattebortfall av 34 miljoner kronor för staten och 25 miljoner kronor för kommunerna. Härav framgår att redan en höjning av schablonavdragens belopp till 200 kronor för ogifta och 300 kronor för gifta skulle medföra ett avsevärt större skattebortfall än de i propositionen föreslagna beloppen, vilka beräknas medföra ett till 16 respektive 12 miljoner kronor begränsat skattebortfall. Utskottet anser sig på grund härav icke kunna biträda yrkandena om höjning av avdragsbeloppen. Då utskottet anser propositionsförslaget innefatta en lämplig avvägning i förevarande hänseende tillstyrker utskottet detsamma. Utskottet avstyrker i enlighet härmed de förenämnda motionsyrkandena i denna del.

I de vid riksdagens början väckta, likalydande motionerna I: 143 och II: 182 har yrkats skattefrihet för avkastning å aktier till ett belopp av 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för gifta. Enligt utskottets mening synes anledning icke föreligga att i förevarande avseende införa särregler för vissa slag av kapitalinkomster. Till den del motionerna icke blivit tillgodosedda genom det av utskottet tillstyrkta propositionsförslaget i fråga om inkomst av kapital avstyrker utskottet detsamma.

Som motivering för sitt avstyrkande av motionsförslaget om schablonavdrag vid beräkning av inkomst av annan fastighet uttalade utskottet bl. a.

Vid övervägande av föreliggande fråga har även utskottet funnit att vissa omständigheter talar mot ett genomförande i nuvarande läge av de sakkunnigas förslag. Utskottet får härutinnan hänvisa till uttalandet i propositionen att förslagens verkningar i förenklingshänseende skulle bli relativt begränsade så länge den nuvarande fastighetsbeskattningen består. Inom utskottet har framkastats tanken att för ägare av en- och tvåfamiljsfastigheter, beträffande vilka inkomstberäkningen icke sker såsom för förvärvskällor i allmänhet utan på grundval av den beräknade avkastningen av ägarens i fastigheten nedlagda egna kapital, införa ett schablonavdrag, exempelvis i den formen att ägare av sådan fastighet finge rätt att välja mellan detta avdrag och det av utskottet ovan tillstyrkta avdraget under inkomst av kapital. Utskottet har dock icke ansett sig kunna framlägga förslag i denna riktning.

I fråga om försäkringsavdraget yttrade utskottet bl. a. följande.

Beloppen av det föreslagna schablonavdraget framstår enligt utskottets mening såsom en lämplig avvägning mellan de två mot varandra stridande synpunkter som vid sidan av kostnadsskälerna måste bli avgörande för ståndpunktstagandet i frågan: å ena sidan förenklingsynpunkten enligt vilken det är ett önskemål att avdraget fastställas till så högt belopp som möjligt för att minska antalet avdragsprövningar, å andra sidan den försäkringsfrämjande synpunkten enligt vilken avdraget bör bestämmas till så lågt belopp som möjligt för att bevara ett tillräckligt utrymme för frivilliga försäkringar. Vad beträffar avdragets maximibelopp erinrar utskottet om att propositionsförslaget på denna punkt utgår från den förutsättningen att det utrymme som för närvarande finnes för frivilliga försäkringar i stort sett skulle bibehållas. I propositionen beräknas att, sedan de obligatoriska avgifterna till sjukförsäkringen inrymmts under försäkringsavdraget, detsamma med oförändrade maximibelopp lämnar utrymme för frivilliga försäkringar av i genomsnitt endast omkring 75 kronor för ensamstående och 200 kronor för

gifta. Om maximibeloppen höjs till den i propositionen föreslagna nivån skulle alltså nuvarande utrymme i stort sett bibehållas.

Det kan visserligen sägas — såsom skett i motionen I: 398 — att behovet av försäkringsskydd växlar i olika åldrar och för människor med olika civilstånd och att därför de i propositionen åberopade genomsnittssiffrorna icke klart utvisar i vad mån hittillsvarande försäkringsavdrag utnyttjats av dem, för vilka det i första hand är avsett. De mera differentierade siffror på grundval av 1945 års folkräkning, som motionen redovisar, har emellertid icke övertygat utskottet om att anledning föreligger att utöka utrymmet för frivilliga försäkringar. År 1945, då försäkringsavdragets maximibelopp var 200 kronor för alla skattskyldiga, hade sålunda 76 procent av gifta män med barn och 10 000 kronor eller mera i sammanräknad nettointkomst yrkat högsta tillåtna avdrag. Av gifta män med barn och 6 000—9 900 kronor sammanräknad nettointkomst hade blott 55 procent detta avdragsyrkande. Då i motionen I: 398 göres gällande, att stegringen av inkomsterna sedan år 1945 och vissa förändringar i befolkningsfördelningen medfört, att behovet av försäkringsskydd ökat väsentligt och att det numera funnes betalningsförmåga för den stora massan av befolkningen i aktiv ålder, vill utskottet endast framhålla att försäkringsavdragets maximum genom riksdagens beslut år 1950 förhöjdes till 400 kronor för gifta och att det föreliggande propositionsförslaget innebär ett beaktande av detta beslut. Utskottet vill i detta sammanhang även påpeka att man vid bedömande av frågan, vilket utrymme som kommer att stå till förfogande för frivilliga försäkringar, har att beakta att det premieavdrag, som tidigare i förekommande fall skett för avgift till sjukförsäkring i erkänd sjukkasse, numera i allmänhet ersättes av avdrag för obligatorisk avgift till den allmänna sjukförsäkringen. I sådana fall torde ofta ett ökat utrymme för frivilliga försäkringar bliva följderna av propositionsförslaget.

I en inom finansdepartementet i oktober 1956 upprättad promemoria angående fortsatt successiv avveckling av fastighetsbeskattningen samt andra med inkomstberäkningen för vissa fastigheter sammanhängande frågor, m. m. föreslås en sänkning av repartitionstalet från 4 till 2,5 dels i avsikt att eliminera verkningarna av de väntade höjningarna av taxeringsvärdena vid 1957 års fastighetstaxering och dels för att minska den effektiva fastighetsskatten. I promemorian diskuteras även vissa sparfrämjande åtgärder på beskattningsområdet. För att undvika den försämring av egnahemsägarnas förhållanden, som eljest skulle bli följderna av de höjda taxeringsvärdena, föreslår utredningsmannen, att ett sparavdrag å högst 400 kronor medges vid taxeringen av intäkt av en- och tvåfamiljsfastighet. Som förutsättning anges att fastigheten icke helt eller till väsentligaste delen är uthyrd. Avdraget är avsett att tillkomma fysiska personer och för en och samma skattskyldig endast beträffande en av honom innehavd fastighet i hemortskommunen, oavsett om fastigheten lämnar över- eller underskott. För att inte annat kapitalsparande skall försättas i ett i förhållande till bostadssparandet ogynnsamt läge föreslås vidare en höjning av det extra avdraget i förvärvskällan kapital till 400 kronor gemensamt för makar och 200 kronor för annan skattskyldig. De föreslagna bestämmelserna bör enligt utredningsmannens mening tillämpas första gången vid 1958 års taxering, då de nya taxeringsvärdena börjar påverka beräkningen av inkomsten av egnahemsfastigheter.

I propositionen nr 189 till 1956 års riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit, att sådana skattskyldiga, som har att återfå överskjutande preliminär skatt, skall beredas tillfälle att i samband med återbetalningen av sådan skatt förvärva för ändamålet särskilt utfärdade skattepremieobligationer, vilka efter vinstdragning i april 1957 skall inlösas med början den 10 maj 1957. Förslaget är tillkommet i syfte att minska statens säsongmässigt återkommande lånebehov under de sista månaderna av kalenderåret.

I propositionen anförde departementschefen bl. a.

Effekten av det statliga medelsbehovets svängningar och den finansieringsform som användes har bl. a. blivit, att bankväsendet årligen under hösthalvåret erhåller ett omfattande likviditetstillskott och under vårhalvåret utsätts för en stark likviditetsåstramning. Ur kreditpolitisk synpunkt har dessa svängningar visat sig olämpliga, och en utjämning bör såvitt möjligt åvägbringas. Den synes i viss utsträckning kunna uppnås genom att returskattebetalningarna uppskjutes, så att de kommer att sammanfalla med kvarskatteuppbörden. Kan denna omfördelning åstadkommas genom ett frivilligt sparande ligger det ur samhällsekonomisk synpunkt en vinst dessutom däri, att även om sparandet primärt är av kortfristig natur betingelser härigenom skapas för att det skall bli bestående även på längre sikt.

I sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 180 har statsutskottet tillstyrkt propositionsförslaget och därvid framhållit, att den föreslagna anordningen närmast hade karaktären av ett försök, begränsat till skatteåterbetalningen efter 1956 års taxering. Utskottet har i anslutning därtill understrukit, att det borde hållas öppet, om förfarandet borde upprepas nästa år eller om andra utvägar borde prövas.

Av innehållet i de föreliggande *motionerna* må här återges följande.

I de likalydande *motionerna* I: 290 och II: 238 har erinrats om att årets budgetplan liksom föregående års räknade med överskott. Detta överskott av löpande inkomster över löpande utgifter, inklusive avskrivningar, vore en form av tvångssparande, vars storlek kunde uppskattas till något eller några hundratal miljoner kronor. Enligt motionärernas uppfattning borde detta tvångssparande omvandlas till frivilligt och personligt sparande med bred spridning; dock under behövlig försiktighet och under hänsyn också till följande budgetårs troliga förhållanden. Det frivilliga sparandet bleve med nödvändighet flera gånger större än tvångssparandet. Bostadsbyggandet ställde stora anspråk på sparande, men samtidigt vore en god egen bostad ett naturligt sparmål för många. Den löpande beskattningen av egnahemsägandet måste göras rättvis och skälig ur egnahemsägarnas synpunkt. Sparandet som låge i ett eget hem måste göras jämställt med annat sparande. Motionärerna föresloge därför ett schablonavdrag från inkomst av eget hem på tvåhundra kronor. Det sparande som inriktades på lösning av den personliga bostadsfrågan borde stödjas. Därför förordades skattefrihet för ett bostadssparande som under fem år för ensamstående person ginge upp till högst femtusen kronor och för äkta makar till högst tiotusen kronor. Skattefriheten borde vara definitiv när sparandet placerades i en egen bostad, även

om denna vore uppförd på jordbruksfasighet. Att bostaden kombinerades med utrymme för ägarens yrkesverksamhet borde ej utgöra hinder under förutsättning att bostadsändamålet vore det väsentliga. Ur många synpunkter vore det sparande som skedde genom nedamortering på lån, som vilade på det egna hemmet, värdefullt. Egnahemsägarna sparade därigenom så att möjligheterna för andra att också bli egnahemsägare ökade. Den personliga ekonomiska säkerheten stärktes, utgifterna för framtiden minskades och ägandet bleve tryggare. Skatteförmåner för detta slags sparande kunde därför beräknas ge betydande samhällsekonomisk utdelning. Ägare av en- eller tvåfamiljsfastighet eller bostadsrättslägenhet, som själv bebodde fastigheten eller lägenheten, föresloges få rätt att i sin deklaration göra avdrag intill ett belopp av sjuhundra kronor per år för amorteringar, som överstege ett belopp motsvarande 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde.

Den fortsatta penningvärdeförsämringen och de stigande inkomsterna i samhället hade ytterligare markerat försäkringsavdragets otillräcklighet. Det borde höjas till fyrahundra kronor för ensamstående och åttahundra kronor för äkta makar. Samtidigt borde motsvarande höjning ske av schablonavdraget från inkomst av kapital. Detta avdrag borde sålunda fastställas till tvåhundra resp. fyrahundra kronor. Flera människor med eget sparande borde vidare direkt engagera sig i stora och medelstora företag. Ett särskilt avdrag för utdelning på aktier och andelar i ekonomiska föreningar borde därför föreskrivas. Detta borde maximeras till etthundrafemtio kronor för ensamstående och trehundra kronor för äkta makar. Införandet av en sådan avdragsrätt kunde bli en signal till företagsamheten och dess organisationer att på bred bas informera om det riskbärande kapitalets nödvändighet, om önskvärdheten av att allt fler och fler gjorde sig delaktiga i företagsägandet och om de möjligheter som kunde ytterligare utbyggas att fördela risktagandet, t. ex. genom investeringsbolag.

De nu nämnda sparstimulerande åtgärder, som sålunda skulle avräknas mot budgetöverskottet, komme troligen att betyda en skattelättnad av storleksordningen sjuttio miljoner kronor för nästa budgetår.

Till stöd för de nu ifrågavarande yrkandena i de likalydande motionerna I: 293 och II: 224 har bl. a. framhållits att huvudmotivet för det förra året beslutade schablonavdraget från inkomst av kapital varit att åstadkomma en viss förenkling av taxeringsarbetet. Genom avdraget skulle ett stort antal småinkomster av kapital inte behöva belasta taxeringsarbetet. Avdraget kunde emellertid samtidigt motiveras som en sparstimulerande åtgärd. Det borde då göras något större. Många människor valde att spara i eget hem. För att likställa sådant sparande med kontantsparande borde ett bottenavdrag även medges vid taxeringen av inkomst av eget hem. Avdraget vid inkomst av kapital borde höjas till 200 kronor för ensamstående och till 300 kronor för gift skattskyldig. Avdraget från inkomst av eget hem borde bestämmas till 200 kronor. I båda fallen skulle avdragen tillkomma fysisk person. De sistnämnda bottenavdragen kunde lämpli-

gen anknytas till 24 § 2 mom. kommunalskattelagen, där den skattepliktiga intäkten av en- och tvåfamiljsfastigheter bestämmes. Inkomstbortfallet för statsverket till följd av de föreslagna avdragen kunde beräknas till ca 22 miljoner kronor för helt budgetår och för det första budgetåret, 1956/57, till högst 7 miljoner kronor.

Utskottet. I de föreliggande motionerna har framställts yrkanden om vissa åtgärder i syfte att genom lättnader vid beskattningen uppmuntra det frivilliga sparandet. Utskottet upptar först till behandling yrkandet i motionerna I: 290 och II: 238 om skattefrihet i viss utsträckning för medel, som skattskyldig använt till förvärv av bostad åt sig och sin familj. Motionärerna föreslår antagande av en förordning om bostadssparande, enligt vilken skattskyldig skall åtnjuta uppskov med taxeringen till kommunal och statlig inkomstskatt för medel, som under vissa år insatts å särskilt bostadskonto i bank eller annan penninginrättning, till belopp av sammanlagt högst 5 000 kronor eller, såvitt avser äkta makar, högst 10 000 kronor. I den mån medlen tages i anspråk för förvärv av eget hem eller för betalning av insats i bostadsrättsförening skall skattebefrielse äga rum. Uttas medlen för annat ändamål eller sker ej uttag inom viss tid återförs medlen till beskattning. Motionärerna syftar till att öka den för bostadsproduktion tillgängliga kapitaltillgången genom att stimulera till målsparande för bostadsändamål.

Utskottet vill erinra om att på senare tid möjligheterna att stimulera ett målsparande för bostadsanskaffning diskuterats i olika sammanhang. Initiativ till målsparande med denna inriktning har bl. a. tagits av vissa sparbanker och HSB:s riksförbund. Såvitt utskottet har sig bekant har detta målsparande omfattats med stort intresse av allmänheten. Utskottet vill även framhålla att bostadspolitiska utredningen i sitt innevarande år avgivna betänkande med riktlinjer för bostadspolitiken bl. a. yttrat att det vore angeläget, att kommunerna, i den mån så läte sig göra utan att övriga bostadssökandes skäligen anspråk otillbörligt eftersattes, medverkade till att de i målsparande engagerade bostadssökandena bereddes förtur framför övriga bostadssökande. Möjligheter förelåge också att favorisera den målsparande genom att tillerkänna honom större valfrihet vid tillgodoseendet av bostadsändamål. Ett villkor för att en bostadssökande skulle kunna påräkna nu nämnda förmåner måste enligt utredningens mening vara att den insats, som presterades för erhållande av en bostadsrättslägenhet eller ett eget hem, vore resultatet av ett långsiktigt sparande i organiserade former, exempelvis ett lönsparande och att den motsvarade ca 10 procent av produktionskostnaden.

I likhet med motionärerna anser utskottet att en ökning av det enskilda sparandet är synnerligen önskvärd. Varje uppslag som är ägnat att stimulera detta sparande bör därför noggrant prövas. Vad beträffar målsparande för bostadsanskaffning finner utskottet emellertid att uppmuntran lämpligen bör ges i annan form än genom särskild skattelättnad, exempelvis på det sätt bostadspolitiska utredningen antytt. I varje fall bör resultatet av utred-

ningens rekommendationer och av de av sparbanker m. fl. tagna initiativen för att främja sådant målsparande avvaktas, innan åtgärder för premiering via beskattningen övervägs. Med det anförda avstyrker utskottet motionerna I: 290 och II: 238 i förevarande del.

I nämnda motioner har även yrkats att ägare av en eller tvåfamiljsfastighet och bostadsrättslägenhet, som själv bebor fastigheten eller lägenhet, måtte få rätt till avdrag vid inkomsttaxering intill ett belopp av högst 700 kronor för amortering av skuld å sådan fastighet eller lägenhet. Avdrag skulle dock komma i fråga endast i den mån amorteringen översteg det belopp, som motsvarade 1,5 procent av fastighetens taxeringsvärde eller, beträffande bostadsrättslägenhet, den del av taxeringsvärdet, som belöper på lägenheten.

I anledning av detta yrkande vill utskottet erinra om att enligt hittills tillämpade principer avdrag vid beskattningen inte medges för amortering av skuld. Däremot medges avdrag för årlig förslitning som en tillgång är underkastad. Inkomstberäkningen av en- och tvåfamiljsfastigheter samt bostadsrättsfastigheter sker numera enligt schablonmetod, därvid såsom intäkt skall upptas viss procent av fastighetens taxeringsvärde. Vid fastställandet av procenttalet har hänsyn tagits till att andra omkostnadsavdrag än gäldränta och tomträttsavgäld, däribland värdeminskningssavdrag inte skulle medges. Ett bifall till det av motionärerna förordade amorteringsavdraget skulle innebära att värdeminskningssavdrag medgäves ägare av ifrågakommande fastigheter utöver vad som motsvarar fastigheternas normala förslitning. Då sålunda det föreslagna avdraget skulle stå i strid med en av de grundläggande principerna i vårt beskattningssystem och då avdraget vidare skulle medföra att vissa skattskyldiga erhöles en förmånligare behandling i beskattningshänseende än andra, anser sig utskottet inte kunna tillstyrka motionsyrkandena i förevarande del.

Utskottet övergår härefter till att behandla de från fastighets- och kapitalinkomst yrkade avdragen. Härvid märkes först yrkandet i motionerna I: 290 och II: 238 om införande av ett extra avdrag å 200 kronor vid beräkning av fysisk persons inkomst av en- och tvåfamiljsfastighet i hemortskommunen. Avdraget föreslås dock inte få överstiga nettointäkten av fastigheten. Ett liknande avdragsyrkande framställs i motionerna I: 293 och II: 224, nämligen att ett schablonavdrag å 200 kronor medges vid taxering av inkomst av en- och tvåfamiljsfastigheter. Vad angår inkomst av kapital yrkas förhöjning av det nu gällande schablonavdraget, vars maximibelopp är 100 kronor för ensamstående skattskyldig och 200 kronor för gifta gemensamt. I motionerna I: 293 och II: 224 förordas att avdragsbeloppen bestäms till 200 kronor för ensamstående och 300 kronor för gifta. Motionerna I: 290 och II: 238 innehåller i denna fråga yrkande om att avdragsbeloppen fördubblas samt därjämte ett yrkande om särskilt avdrag från inkomst av utdelning å aktier eller andelar. Sistnämnda avdrag föreslås till högst 150 kronor för ensamstående och 300 kronor för gifta gemensamt.

Såsom av den ovan lämnade redogörelsen framgår har i oktober 1956 inom finansdepartementet av särskilt tillkallad utredningsman upprättats en promemoria angående fortsatt successiv avveckling av fastighetsbeskattningen samt andra med inkomstberäkningen för vissa fastigheter sammanhängande frågor m. m. I promemorian föreslås bl. a. att ett extra avdrag å högst 400 kronor medges från intäkt av en- och tvåfamiljsfastighet, som till väsentligaste delen används till bostad i hemortskommunen. Avdraget, som är maximerat till 400 kronor, avses skola få tillgodonjutas vare sig fastigheten lämnar över- eller underskott. Vidare förordas en höjning av det extra avdraget från inkomst av kapital till 400 kronor gemensamt för makar och 200 kronor för annan skattskyldig. Förslagen har förutsatts skola tillämpas första gången vid 1958 års taxering.

Motionärernas yrkanden på förevarande punkter sammanfaller sålunda i stort sett med vad utredningsmannen förordat även om syftet med dennes förslag delvis är ett annat. Beträffande tidpunkten för ikraftträdandet föreligger full överensstämmelse. Utredningsmannens förslag är för närvarande föremål för Kungl. Maj:ts prövning. Med hänsyn härtill anser sig utskottet inte kunna tillstyrka att en ändring nu genomförs i förevarande hänseende. Utskottet avstyrker således motionsyrkandena i frågan.

Utskottet har slutligen att behandla det i motionerna I: 290 och II: 238 framställda yrkandet om höjning av försäkringsavdragets maximibelopp. Genom beslut av 1955 års riksdag höjdes dessa från tidigare 200 kronor för ensamstående skattskyldiga och 400 kronor för äkta makar till 300 kronor respektive 600 kronor. Samtidigt gjordes den justeringen att det för gifta bestämda maximibeloppet förklarades skola gälla även för sådana ensamstående skattskyldiga, som har vårdnaden om barnbidragsberättigat barn. Genom höjningen avsågs främst att bereda möjlighet för de skattskyldiga att tillgodogöra sig avdrag för avgift till den allmänna sjukförsäkringen, vilka avgifter är avdragsgilla inom försäkringsavdragets ram. De nya bestämmelserna tillämpas första gången vid 1957 års taxering.

I motionerna yrkas att maximibeloppen fr. o. m. 1958 års taxering höjs till 400 kronor för ensamstående och 800 kronor för gifta gemensamt. Utskottet vill erinra om att motionsyrkanden av samma innebörd var föremål för behandling av 1955 års riksdag i samband med att riksdagen fattade nyssnämnda beslut rörande försäkringsavdraget. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 18 framhöll 1955 års bevillningsutskott att förslaget om förhöjning av beloppen med 100 kronor för ensamstående och 200 kronor för gifta utginge från förutsättningen att det utrymme som dittills funnits för frivilliga försäkringar i stort sett skulle bibehållas. I proposition nr 59, vari förslaget förelades riksdagen, hade — på grundval av preliminära beräkningar rörande storleken av de obligatoriska avgifterna till sjukförsäkringen — beräknats att, sedan dessa avgifter inrymts under försäkringsavdraget, detsamma med oförändrade maximibelopp lämnade utrymme för frivilliga försäkringar med i genomsnitt endast omkring 75 kronor för ensamstående och 200 kronor för gifta. Om maximibeloppen höjdes till den

i propositionen föreslagna nivån skulle alltså dåvarande utrymme i stort sett bibehållas. Utskottet, som endast beträffande nyssnämnda ensamstående skattskyldiga med barn fann anledning föreligga att utöka utrymmet för frivilliga försäkringar, avstyrkte motionsyrkandena om höjning av maximibeloppen över vad som föreslagits i propositionen.

Utskottet anser att vad 1955 års bevillningsutskott anfört alltjämt äger giltighet. Såvitt utskottet känner till avviker — genomsnittligt sett — de definitivt fastställda sjukförsäkringsavgifterna inte i nämnvärd grad från de preliminära uppgifter som låg till grund för 1955 års ställningstagande i ämnet. Den för frivilliga försäkringar disponibla delen av försäkringavdraget torde sålunda i huvudsak vara oförändrad i förhållande till tidigare. Framhållas bör även att 1955 års riksdags beslut rörande försäkringsavdrag för vissa ensamstående med barn innebär att utrymmet för frivilliga försäkringar i hög grad utökats för denna kategori skattskyldiga. Utskottet vill även erinra om att de nya bestämmelserna skall tillämpas första gången vid 1957 års taxering. Någon erfarenhet av bestämmelsernas tillämpning i praktiken har sålunda ännu icke stått att få. Först då sådan erhållits kan det enligt utskottets mening bedömas om en ändring i förevarande hänseende är påkallad. Med det anförda avstyrker utskottet motionsyrkandena om ytterligare förhöjning av försäkringsavdragets maximibelopp.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 290 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 238 av herr Hjalmarson m. fl. om vissa spartstimulerande åtgärder på beskattningsväsendets område, i vad motionerna behandlas i detta betänkande, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; samt

2) att de likalydande motionerna I: 293 av herr Ohlon m. fl. och II: 224 av herr Ohlin m. fl. om vissa lättnader i beskattningen, m. m., i vad motionerna behandlas i detta betänkande, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 27 november 1956

På bevillningsutskottets vägnar:

FILIP KRISTENSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Eriksson, Söderquist, Velander, Niklasson, Thun*, Anders Johansson, Erik Jansson och Werner*; samt

från andra kammaren: herrar Kristensson i Osby, Sjölin, Vigelsbo, Allard*, Kärrlander, Wiklund, Henriksson*, Edström, Anderson i Sundsvall och fru Holmqvist.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer:

I) av herrar *Velander* och *Edström*, vilka ansett, att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse:

I de — — — (= utskottet s. 10 rad 6 uppifrån—rad 20 nedifrån) — — — av allmänheten.

I likhet med motionärerna anser utskottet, att en ökning av det enskilda sparandet är synnerligen önskvärd. Varje uppslag som är ägnat att stimulera detta sparande bör därför noggrant prövas. Vad beträffar målsparande för bostadsanskaffning finner utskottet en uppmuntran i form av särskild skattelättnad, på sätt motionärerna föreslagit, vara väl ägnad att befordra ett sådant sparande. Icke minst för ungdom, som avser att ingå äktenskap, bör denna sparform te sig ändamålsenlig och lockande. Utskottet tillstyrker därför motionerna I: 290 och II: 238 i förevarande del.

I det av motionärerna framlagda författningsförslaget förordar utskottet en mindre ändring av dess 3 §, varigenom detta bringas i bättre överensstämmelse med motionernas innehåll. Avdragsrätten synes böra träda i tillämpning fr. o. m. 1958 års taxering.

I nämnda — — — (= utskottet s. 11 rad 5—rad 12 uppifrån) — — — på lägenheten.

Utskottet anser visserligen, att skäl av principiell natur icke möter mot ett fullföljande av motionärernas här ifrågavarande förslag. En avdragsrätt vid inkomsttaxeringen för skuld amortering i enlighet därmed finner utskottet jämväl motiverad. Vissa skäl synes emellertid kunna anföras till stöd för den meningen, att den nu berörda frågan lämpligen bör upptagas till fortsatt övervägande i samband med det slutliga ställningstagandet till av särskilt tillkallad utredningsman inom finansdepartementet upprättad promemoria — närmare berörd i det följande — angående bl. a. med inkomstberäkningen för vissa fastigheter sammanhängande frågor. Utskottet finner sig därför icke böra för det närvarande tillstyrka bifall till motionerna, såvitt nu är i fråga.

Utskottet övergår — — — (= utskottet s. 11 rad 16 nedifrån—s. 12 rad 12 uppifrån) — — — 1958 års taxering.

Motionärernas yrkanden på förevarande punkter sammanfaller i stort med vad utredningsmannen förordat, även om syftet med dennes förslag delvis är ett annat. Den väsentligaste skillnaden är att i motionerna I: 290 och II: 238 förordas ett särskilt avdrag från inkomst av utdelning å aktier och andelar i ekonomiska föreningar. Beträffande tidpunkten för ikraftträdandet föreligger full överensstämmelse. Utredningsmannens förslag är för närvarande föremål för Kungl. Maj:ts prövning. Med hänsyn härtill anser sig utskottet, som förutsätter att förslag på grundval därav snarast möjligt förelägges riksdagen och att i samband därmed även frågan om aktie-

sparande göres till föremål för övervägande, icke kunna tillstyrka att en ändring omedelbart genomförs i förevarande hänseende.

Utskottet har — — — (= utskottet s. 12 rad 20 uppifrån—rad 16 nedifrån) — — — 1957 års taxering.

I motionerna yrkas, att maximibeloppen fr. o. m. 1958 års taxering höjs till 400 kronor för ensamstående och 800 kronor för gifta gemensamt. Förslaget motiveras i huvudsak därmed att försäkringsavdraget blivit på grund av den fortgående penningvärdeförsämringen och de stigande inkomsterna i samhället otillräckligt. Utskottet finner denna motivering bärande och tillstyrker i anslutning därtill motionsförslaget i denna del.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

- 1) att riksdagen måtte
dels i anledning av de likalydande motionerna I: 290 av
herr Ewerlöf m. fl. och II: 238 av herr Hjalmarson m. fl.
a) antaga följande

Förslag

till

förordning om bostadssparande

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som under ett eller flera av åren 1957—1961 insätter medel i bank eller annan penninginrättning å särskilt konto för bostadsanskaffning (bostadskonto) må åtnjuta uppskov med taxering till kommunal och statlig inkomstskatt för vad sålunda insatts efter vad nedan sägs.

2 §.

Uppskov enligt 1 § må äga rum för ett belopp av tillhoppa högst 5 000 kronor under nämnda period, dock att för äkta makar beloppet må utgöra sammanlagt 10 000 kronor.

3 §.

Å bostadskonto insatta medel skola vara avsedda för förvärv av eget hem eller för gäldande av insats i bostadsrättsförening. Den omständigheten att bostaden är förenad med utrymme för ägarens yrkesverksamhet skall ej utgöra hinder för uppskov, som i 1 § sägs, under förutsättning att bostadsändamålet prövas vara det väsentliga, ej heller den omständigheten att bostaden är uppförd å jordbruksfastighet.

4 §.

Belopp, för vilket uppskov med taxeringen erhållits, skall upptagas som intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet för det beskattningsår, då uttag från bostadskonto sker, såvida icke de uttagna medlen under beskattningsåret använts för ändamål som i 3 § sägs, i vilket fall skattebefrielse skall äga rum.

Å bostadskonto insatta medel, som icke uttagits före utgången av år 1966, skola upptagas till beskattning vid 1967 års taxering.

5 §.

Bank eller annan penninginrättning, som mottagit insättning på bostadskonto, har att varje år före den 1 februari underrätta taxeringsnämnd i vederbörandes hemortskommun om sammanlagda beloppet av under nästföregående kalenderår verkställd insättning å bostadskonto eller utbetalning från sådant konto.

6 §.

Kungl. Maj:t äger meddela de närmare föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1957 och skall tillämpas första gången vid 1958 års taxering.

---

b) antaga följande

Förslag

till

lag om ändring av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 46 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall erhålla följande ändrade lydelse.

46 §.

2 mom. I hemortskommunen — — — allmän sjukförsäkring.

Därest skattskyldig — — — nämnda tid.

Avdrag, som i första stycket 3) här ovan avses, skall beräknas till ett belopp av minst 150 kronor eller, om skatt-

skyldig under beskattningsåret varit gift eller levt tillsammans med andra maken, för dem båda gemensamt till ett belopp av minst 300 kronor. Härjämte skall gälla, att nu avsett avdrag ej må för skattskyldig åtnjutas till högre belopp än 400 kronor; dock att, om skattskyldig under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med andra maken, ifrågavarande avdrag för dem båda gemensamt må åtnjutas med högst 800 kronor. Avdrag med högst 800 kronor må vidare åtnjutas om skattskyldig under beskattningsåret varit ogift (varmed jämställes änka, änking eller frånskild) och haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn, som stått under hans vårdnad och för vilket rätt till allmänt barnbidrag förelegat.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1957, dock att äldre bestämmelser skola gälla i fråga om 1957 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1957 eller tidigare år.

dels anse de likalydande motionerna I: 290 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 238 av herr Hjalmarson m. fl., i den mån desamma i övrigt behandlas i detta betänkande, besvarade genom vad utskottet ovan anfört och hemställt;

2) att de likalydande motionerna I: 293 av herr Ohlon m. fl. och II: 224 av herr Ohlin m. fl. om vissa lättnader i beskattningen, i vad motionerna behandlas i detta betänkande, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

II) av herrar *Kristensson* i Osby, *Söderquist*, *Anders Johansson*, *Sjölin* och *Anderson* i Sundsvall, vilka ansett, att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse:

Utskottet är helt enigt med motionärerna därom att en ökning av det frivilliga sparandet är ytterst önskvärd och att särskilda åtgärder i detta syfte är påkallade. Utskottet är nämligen av den bestämda uppfattningen att till icke ringa del torde de allvarliga svårigheter som under en följd av år kännetecknat kapitalmarknaden och kreditförsörjningen i vårt land härröra från ett otillräckligt sparande. Anledningen härtill torde i sin tur inte endast stå att finna i den år från år fortlöpande penningvärdeförsämringen, som i och för sig givetvis verkat minskande på det frivilliga sparandet, utan också i att skattelagstiftningen verkat ogynnsamt. Skattemässiga åtgärder, i syfte att stimulera det frivilliga sparandet eller i varje fall att motverka de eljest negativa verkningarna, anser utskottet därför vara väl motiverade.

I de föreliggande motionerna har olika åtgärder i syfte att genom lättnader vid beskattningen uppmuntra det frivilliga sparandet föreslagits. Utskottet är inte berett att tillstyrka ett omedelbart genomförande av de olika upp-

slag som här lämnats. Vissa av förslagen — såsom i fråga om bostadssparandet och den s. k. amorteringspremieringen — är enligt utskottets mening inte tillfredsställande utformade. Med hänsyn till vikten av att en ökning av sparandet åstadkommes, anser utskottet emellertid, att de givna uppslagen bör prövas vidare. Det bör ske genom en utredning, som får till uppgift att utarbeta förslag till sparstimulerande åtgärder på beskattningsväsendets område.

Vad gäller de föreslagna schablonavdragen för inkomst av en- och två-familjsfastighet samt av kapital bör dock följande beaktas. Efter det motionerna lämnades i januari har förhållandena i väsentlig mån ändrats genom att riksdagen beslutat att en allmän fastighetstaxering skall äga rum 1957. I syfte att lindra den ökning i beskattningen, som skulle bli en följd av de höjda taxeringsvärdena, har genom särskild utredning framlagts förslag om ett schablonavdrag vid den s. k. hyresvärdetaxeringen av 400 kronor samt om höjning av avdraget vid taxering av kapitalinkomst till 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för gifta. Dessa förslag är nu under Kungl. Maj:ts prövning. Utskottet förutsätter, att förslag om schablonavdrag vid taxering av inkomst av eget hem samt om höjning av avdraget vid taxeringen av kapitalinkomst skall föreläggas nästa års riksdag, och anser därför att frågan om dessa avdrag bör ligga utanför den utredning, som utskottet förordat ovan.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av de likalydande motionerna I: 290 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 238 av herr Hjalmarson m. fl. ävensom de likalydande motionerna I: 293 av herr Ohlon m. fl. och II: 224 av herr Ohlin m. fl., i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om ytterligare utredning i syfte att åstadkomma sparstimulerande åtgärder på beskattningsväsendets område.